

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Νάξερα μάγια νάκανα τή γνώμη νά σ' αλλάξω
γιατί μ' αὐτὴ τὴ γνώμη σου μὲ λάνεις νά πλαντάξω
Ἐπίβουλα μ' ἐχάιδεες καὶ ψεύτικα μ' ἐφίλιες,
φευτιές γεμάτα ἦτανε τὰ λόγια ποῦ μοῦ μίλιες.
Σὺ μ' ἀντίκρισε ἡ πρώτη ἡ ἀθώα ἡ ματιά σου
σκλάβο μ' ἔκαμε αἰώνια στὴ πανώρρα ὠμορφιά σου
Σὲ ἀγαπῶ μὰ κρύβεται τοῦ ἔρωτά μου ὁ πόνος,
δὲν τὸν προδίδει τίποτε καὶ τὸ γνωρίζει μόνος.
Τόσες ξανθὲς ἀττροφεγγιές, ξέχασες, δὲν θυμᾶται
τόσους παλμούς, τόσαις χαραῖς σκληρὰ π' ἀνάθεμά σε
Καὶ λητμονήτα μοῦ γράφεις κ' ἴσως ἄλλην ἀγαπήτω
μὰ ἐγὼ ἐδῶ στὰ ξένα μὲ τὴν ἐννοιά σου θὰ ζήτω.
Μὲ ξέχασες δὲν μοῦ μιλᾷς, πλέον δὲν θυμᾶται,
μὲ ἄλλους παίζεις καὶ γελᾷς μικρὸ π' ἀνάθεμά σε.
Ἐπίβουλα μ' ἐχάιδεες καὶ ψεύτικα μ' ἐφίλιες,
φευτιές γεμάτα ἦτανε τὰ λόγια ποῦ μοῦ μίλιες.
Καρδιά δὲν ἔχω ἄττατη, καρδιά σὰν τὴν καρδιάποσο
τὸ βλέμμα μου νὰ σαθερόν, δὲν μοιάζει τῆς ματιᾶς σου
Δὲν κλαίω γιατί μ' ἄφηκες μὲ τὴν καρδιά σχισμένη,
κλαίω γὰρ τὸ φαρμάκι σου, ποῦ μέσα τῆς θὰ μένη.
Μόνος σὰν ἔρημο πουλί ταῖς νύκταις τριγυρίζω,
γιατ' ἔχω πόνο στὴν καρδιά ποῦ πόνος τὸν γνωρίζω.
Τὴν ἰδική σου κύτταξε περπατητιά καὶ χάρι
καὶ περπατεῖς σὰν νεόνυφη τὴν νύχτα στὸ φεγγάρι.
Τρεῖς μέραις ἔχω νὰ σὲ εἶδῶ καὶ ζῶ καὶ ζῶ ἀκόμα
καὶ τέρνομαι σὰν λείψανο μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.
Μὲ πόνους ἐγεννήθηκα μὲ πάθη θὰ πεθάνω,
καὶ πάθη θ' ἐπιγραφοῦν στὸν τάφον μου ἐπάνω.
Ρώτητε τὴν καρδοῦλα μου νὰ μάθης τὸν καὶμὸ τῆς
νὰ πῆ πῶς εἶται σὺ ὁ μόνος Θεταυρός τῆς.
Τριανταφιλένια ἡ στρατά σου κρινοσπαρμένοι οἱ δρόμοι
γὰρ χάρι σου ν' ἀνθοβολοῦν καὶ τὰ λιθάρια ἀκόμη.
Ἀγάπα με πουλάκι μου ὡς μ' ἀγαποῦσες πρώτα
λόγια τοῦ κόσμου μὴν ἀκοῦς μὲν τὴν καρδιά σου ρώτα
Ποῦ νὰν τῆς λήθης τὸ νεῖδ νὰ πῶ γιὰ νὰ ξεχάσω
ἐτένα γὰρ νὰ μὴ πονῶ κ' ἔτσι τὸν νοῦν μου χάσω.
Κυρά μου ἀγγελοκάμωτη, κορμάκ' Ἰσαχαριένιο
γιατί βαστᾷς τέτοι' ἀπονιά, σ' ἐμένα τὸν καὶμένο;
Δὲν ζήλεψα τὰ πλοῦτη σου μήτε καὶ τὰ καλά σου
νὰ μὲ γιατρέψης σου ζητῶ μὲ μιὰ γλυκειὰ ματιά σου.
Ὅσῳ ἀγαπῶ τόσο πονῶ κ' ὅσῳ πονῶ, ὠμίμενο
τόσο μ' ἀρέσει ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ πονῶ γιὰ σένα.
Ἄν παύση νὰ σὲ ἀρνηθῆ ἡ τάλαινα ψυχὴ μου
τότε νὰ ἦται βέβαιος θὰ παύση κ' ἡ ζωὴ μου.
Κλάψετε, μάτια, κλάψετε τὰ μύρια βάτανά μου,
ἔχω πληγὴν ἀγιάτρευτη μὲσ' στὴν πικρὴ καρδιά μου.
Μελαχροινὴ, στὰ μάτια σου τὸ διάβατα, τὸ εἶδα
πῶς εἶται ἡ μόνη μου χαρὰ παρηγοριά κ' ἐλπίδα
Ἦπνος γιὰ μὲ δὲν εἶναι πειὰ κοιμοῦ ἐτὺ γιὰ μένα
χορτάστε σεῖς τὸν ὕπνο μου ματάκια ζηλεμμένα.
Τὸν ἀγκαθένιο δρόμο σου μὲ ρόδα θὲ νὰ στρώσω
καὶ γύρω σου παράδειτο μαγευτικὸ θ' ἀπλώσω.
Μέσα στὸ μαῦρο μνήμα μου καὶ μὲς στὸ μαῦρο χῶμα
χωρὶς παλμούς κ' ἂν βρίσκωμαι θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα.
Γελᾷς ἐσύ, κλαίω ἐγὼ σὰν ἔρχομαι σιμὰ σου,
γλυκύτερος ὁ πόνος μου ἀπ' τὴν τρελλὴν χαρὰ σου.
Θέλω σὸ σῶμα σου νὰ χύτω ὄλητὴ λαύσα τῆς ψυχῆς σου
μ' ἓνα ριζί μου, καὶ νὰ σβύσω τὸ καντηλάκι τῆς ζωῆς μου
Ὅταν μοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς τότε ἡ καρδιά μ' ἀνοίγει
καὶ μὲσ' τὰ δυὸ τὰ μάτια σου κάθε καὶμὸ τῆς πνίγει.
Ἄσπρος γεννιέται ὁ κόρακας καὶ μαῦρος κατασταίνει
κ' ὅποιος ἀγάπη ἀρνηθῆ ἔτσι κ' αὐτὸς νὰ γένη.
Ἐλα νὰ πᾶμ' ἐκεῖ ποῦ λὲς, ποῦ ἰσκιώνουνε πλατάνια,
καὶ τρέχουν λαγαρὰ νερά νὰ βάλομε στεφάνια
Εἶν' ἡ ζωὴ μου ἄβυσσος, εἶν' ἡ ζωὴ μου κῆμα
εἶν' ἡ ζωὴ μου στεναγμός, εἶν' ἡ ζωὴ μου μνήμα
Τί κρέμα, ποῦ δὲν εἰμπορῶ κρυφὰ νὰ σοῦ μιλήτω,
τοὺς ὄρκους τῆς ἀγάπης σου ψεύτρα νὰ σοῦ θυμῆσω

Ἐμπρός σου μύρτα σρώνονται, λουλούδια καὶ χορτάρια,
καὶ πίσω σου μαραίνονται τῆς γῆς τὰ παλληκάρια
Δὲν κλαίω γιατί ἔσχισες τὴν ἀδόλη καρδιά μου,
Κλαίω, γιατί φαρμάκωτες τ' ἀγνά αἰσθημάτά μου!
Τρελλαίνομαι σὰν σὲ θεωρῶ, μεθῶ σὰν σὲ μυρίζω,
εἰς' ἡ καινούρια ἀγάπη μου, θὲς νὰ σὲ τραγουδήσω;
Κρίνους θὰ στρώσω νὰ περνᾷς καὶ γούλια νὰ κοιμᾶται,
νὰ ζήτουμ ὄλο μὲ χαρὰ, βατίλισσα θὲ ν' ἄσαι.
Ἐπλήθυν' ἡ ἀγάπη μας, πουλί μου ἀνάμεσόν μας,
καὶ σὰν παιγνίδι φαίνεται, ὁ θάνατος ἔμπρός μας.
Ἄν σχίσης τὴν καρδοῦλά μου μιὰ θάβρης μόνο εἰκόνα
νὰ βριτκεται στὰ βάρη τῆς σὰν ρόδο στὸν ἀνθῶνα.
Δὲν μὲ πιττεῦεις μὰ θάρθη καιρὸς νὰ μὲ πιστέψης
στὸν κόσμον ὅταν δὲν μ' εὐρῆς ὅσον κ' ἂν μὲ γυρέψης
Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τοὺς μάγους θὰ ρωτήξω
ἂν μ' ἀγαποῦν εἰλικρινὰ νὰ μὴν τὰ λητμονήσω.
Ἦπνον δὲν ἔχω κ' ἔχασα τὴν τόση μ' εὐτυχία,
γιὰ μιὰ ὅπου ἀγάπητα μὲ πέτρινη καρδιά.
Ἐρωτα μὴ μὲ τυραννῆς καὶ φτάνει πειὰ ὡς τώρα,
ἄτε κ' ἐμένα νὰ χαρῶ τὸν κόσμον μίαν ὥραν.
Καὶ πάλι ἐκοιμήθηκα νὰ δῶ τὸ δνειρό μου
καὶ σ' εἶδα ὀλοφάνερσ γιὰ ταῖρι ἰδικό μου
Ἄν γίνῃ ὁ οὐρανὸς χαρτί κ' ἡ θάλασσα μελάνι
νὰ ἔγραφα τὰ πάθη μου καὶ πάλι δὲν μὲ φτάνει.
Ἐλαχταροῦτα τὴ στιγμή ποῦ θὰ βρεθῶ κοντά σου,
νὰ ἰδῶ ἂν ἐπαραίτητες τὰ τόσα πείσματά σου.
Ἄς ἔμην ἄχ' τί νάμουνα, τί νάμαι δὲν γνωρίζω,
ἔβηλα νάμαι ὕπνος σου, νὰ σὲ γλυκοκοιμίζω.
Τὰ ὠμορφα ματάκια σου ὅπου νὰ δυὸ μαγνήτες
μοιάζουν σὰν ἄστρα φωτεινὰ ποῦ λάμπουνε τῆς νύκτες
Τώρα ποῦ φεύγω ἐλπίζε πῶς πίσω θὰ γυρίσω
στὴν ἀγκαλιά μου μὲ χαρὰ καὶ πάλι νὰ σὲ σφίξω.
Τώρα ποῦ πρόβαλες ἐτὺ σὰν φωτεινὴ ἐλπίδα
καὶ τὴν ψυχὴ μου φώτιτες ἄλλοιῶς τὸν κόσμον εἶδα.
Γλυκὰ γλυκὰ κυττάξεις, φαρμακερὰ χτυπᾷς,
μὲ δίστομο μαχαίρι ἐκεῖνον π' ἀγαπᾷς.
Καρδοῦλά μου ἀποσάστιτε νὰ πῆς τί μυστικό σου
Κ' ἐγὼ βοτάνι θὰ γενῶ νὰ γιάνω τὸ καὶμὸ σου.
Ἀγάπα, μαυρομάτα μου κ' εἶν' ἡ ζωὴ μας λίγη
μὲ τὴν ἀγάπη ἡ ψυχὴ τὴν εὐτυχία σμίγει.
Σὰν εἶδα μιὰ μὲ καστανὰ μαλλιά, μὲ μαῦρα μάτια,
ἐκόντεψ' ἡ καρδοῦλά μου νὰ γίνῃ δυὸ κορμάτια.
Ὅταν σὲ βλέπω διατὶ ὀμοῦ ριγῶ καὶ καὶ καίω;
διατὶ τρέμω καὶ σκιρτῶ καὶ χαίρομαι καὶ κλαίω
Ἄνοιξαν τὰ οὐράνια καὶ βγήκε νέα πλάσι
βγήκε καὶ μιὰ μελαχροινὴ τὸν κόσμον νὰ χαλάτῃ.
Ἐλα, γλυκειὰ μελαχροινὴ ἔλα σαυτὰ τὰ μέρη
νὰ σοῦ χαϊδεύω μὲ στοργὴ τὰ λαβαστρένιο χέρι.
Δόσε μου χάρι, φέρε με στὰ πρώτα μου παλάτια,
μὲς τῆ θερμῆ σου ἀγκαλιά καὶ στὰ γλυκὰ σου μάτια
Ἀγάπη μὲ τὰ δάκρυα σὰν εἶνι ζυμωμένη
εἶνε ἀγάπη ἀληθινὴ ἀγάπη μαγεμένη!
Τὰ γαλανὰ ματάκια σου μιλοῦν ὄλαις ταῖς γλώσσαις
καὶ λένε χίλια ψεύματα καὶ ὑποσχέσεις τόσαις.
Θὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ πῆς τί θὲς ἐγὼ νὰ κάνω,
θέλεις νὰ ζῶ νὰ χαίρωμαι ἢ θέλεις ν' ἀπεθάνω;
Ὅταν γελᾷς γελοῦν βουνά, γλυκομηλιές ἀνθίζουν,
τὰ ζωτικά μαγεύονται τὴν ὀμορφιά σκορπίζουν
Γλυκὰ, γλυκὰ θὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
καὶ τότε ποῦ θὰ μὲ μισεῖ, τὸ μαγευμένο σ' ὄμμα.
«Εἶναι πικρὸς ὁ πόνος μου βαρὺς, φαρμακωμένος
ὁ ἔρωτας στὰ φύλλα μου καλά νὰ ριζομῆνος!
Μήπως θαρρεῖς πῶς σὲ μισῶ, σὲ ἀγαπῶ μὲ πόνον
ἐγὼ γιὰ σένα ἀληθινὴ ἀγάπη τρέφω μόνον.
Τώρα μόνον κατάλαβα πῶς μ' ἀγαπᾷς, ἴς τ' ἀλήθεια
πῶς ἡ καρδιά σου σπαρταρᾷ γιὰ μένα στὰ στήθια!
Τὴν κλειδα τῆς καρδίας σου μὴ δίδης εἰς κανένα
σπανίως εἶνε ἀσφαλὴ τὰ μυστικὰ τὰ ξένα

Αρ. Εισ. 839

VI 356

